

τῶν συμπλεόντων λαμβανόντων γινῶσιν αὐτῶν.
Ἰδιαιτέραν φροντίδα δὲ ἀναλαμβάνει ἡ ἑταιρία περὶ τῶν νέων, οὓς αἱ οἰκογένειαι αὐτῶν ἀποστέλλουσαι εἰς τὴν περιοδεῖαν ἤθελον εἰδικῶς συστήσει εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τῆς διοικήσεως.

Ἱερὸς τοῦ πλοίου θέλει ἐκτελεῖ τὰ τῆς χριστιανικῆς λατρείας κατὰ τὸν πλοῦν.

Ἡ ἑταιρία ἐθεώρησεν ὀρθὸν ν' ἀποκλείσῃ τὰς γυναῖκας τῆς περιοδείας ταύτης.

Ὁ νυῦλος ὁ ὀριζόμενος δι' ἕκαστον ἄτομον, εἰς ὃν συμπεριλαμβάνονται καὶ αἱ δαπάναι τῶν ἐκδρομῶν (πλὴν τῶν εἰς τὴν χώραν τοῦ Οὐδοῦ πρὸς τὸ ΒΔ. τῶν Ἰνδιῶν) ὠρίσθη ὡς ἐξῆς·

Διὰ τοὺς θαλάμους, τοὺς χωρητικότητος ἐνὸς ἀτόμου 20-25,000 φράγκων, διὰ τοὺς χωρητικότητος δύο ἀτόμων 46-47,000 φράγκων.

Ἐν τῷ πλοίῳ ὠρίσθη μία μὴν θέσις ἐπιβατῶν, ἀπολαμβάνόντων τὰ αὐτὰ προνόμια. Ὑπάρχουσι ὅμως καὶ θάλαμοι χωρητικότητος τριῶν ἀτόμων· δι' αὐτοὺς δὲ ὠρίσθη ναῦλος 26-32,000 φράγκων κατ' ἄτομον, ἐν οἰκῆσιν μόνον· 48 21,000 ἐν οἰκῆσιν δύο, καὶ 45-46,000 ἐν οἰκῆσιν τρία.

Οἱ ὑπέρβατοι πληρόνουσι 6,000 φράγκα.

Οἱ θάλαμοι καταλαμβάνονται κατὰ τὴν σειρὰν τῆς ἐγγραφῆς.

Ἡ ἑταιρία ἐν τῷ προγράμματι αὐτῆς, ὑπερὲν ἐν φυλλαδίῳ ἐξέδωκε περιέχοντι καὶ σχέδιον κατατομῆς τοῦ πλοίου καὶ χάρτην γεωγραφικὴν, εἶχεν ὀρίσει ὡς ἡμέραν ἀναχωρήσεως τὴν 30 Ἰουνίου 1877, διὰ νεωτέρας ὅμως ἀγγελίας αὐτῆς ἀνέβαλε τὴν ἀναχώρησιν κατὰ τὰ τέλη τοῦ τρέχοντος ἔτους.

Αἱ πρὸς τὴν ἑταιρίαν αἰτήσεις πέμπονται ὑπὸ τὴν ἐξῆς διεύθυνσιν

A MM. les Administrateurs de la Société des voyages d'études autour du monde.
8, place Vendôme, Paris.

Τὸ ὑπὸ τῆς ἑταιρίας δ' ἐκδοθὲν ἐν φυλλαδίῳ πρόγραμμα ἐπιγράφεται· Le tour du monde en 320 jours, comprenant six mois d'excursions dans les contrées les plus intéressantes du Globe.

A. ΜΗΤΑΡΑΚΗΣ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ Ο ΚΥΝΙΚΟΣ

Ὁ Ἀντισθένης ὑπῆρξεν ὁ ἰδρυτὴς τῆς κυνικῆς λεγομένης σχολῆς. Ὁπαδὸς τῆς πρακτικῆς τοῦ Σωκράτους φιλοσοφίας, οὐτινος διετέλεσε καὶ μαθητὴς, παρεμβόρως τὴν ἀγαθὴν διδασκαλίαν, καὶ ἐξηυτέλισε τὴν λιτὴν ἐκείνου δίαιταν. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σωκράτους ἤρξατο διδάσκων εἰς τὸ γυμνάσιον τὸ καλούμενον κυνστάργες. Εἶτε δὲ ἐκ τοῦ τόπου εἰς ὃν ἐδίδασκεν, εἶτε ἐκ τῆς λιτῆς μέχρι κτηνωδίας διαίτης, οἱ σπαδοὶ τῆς σχολῆς ταύτης ἐκλήθησαν κυνικοί, καὶ αὐτὸς ὁ

Ἀντισθένης ἐκάλει ἑαυτὸν Ἀπλοκῦνα. Τούτου μαθητὴς ὑπῆρξε Διογένης ὁ Σινοπεύς, υἱὸς Ἰεσίου τοῦ τραπέζιτου. Τίς ἀγνοεῖ τὸ ὄνομα τοῦ κυνικοῦ τούτου φιλοσόφου, ὃν ἀρχαῖοι καὶ νεώτεροι σχεδὸν ἀπεθέωσαν; Καὶ ὅμως ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας δυσκόλως θέλομεν ἀπαντήσαι ἄνδρα ἀπεχθέστερον καὶ μᾶλλον ἀσχήμονα, ἀληθῶς κῦνα λυσσητῆρα ὡς κομπορῆμων ἄπεικάλει ἑαυτόν.

Ὁ παιδικὸς αὐτοῦ βίος οὐδὲ εὐτυχῆς ὑπῆρξεν οὐδὲ ἄμεμπτος· ὁ πατὴρ αὐτοῦ εἶχε δημοσίαν τράπεζαν· μὴ ἀκούμενος δὲ εἰς τὸν πλοῦτον ὃν διὰ τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου ἀπέκτα, ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ πλουσιώτερος δι' ἀφελεστερότου τινὸς τρόπου, παραχαράττων τὰ νομίσματα· πολλοὶ ἀποδίδουσιν εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Ἰεσίου τὴν πράξιν· ἀλλὰ τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι πατὴρ καὶ υἱὸς ἐξετέλεσαν ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐγκλημα τῆς παραχαράξεως. Ἀνακαλυφθείσης τῆς πράξεως ὁ μὲν πατὴρ ἐθανατώθη, ὁ δὲ μέλλων ἐνδοξος φιλόσοφος ἐσώθη τραπεὺς εἰς φυγὴν, περιεπλανήθη εἰς διαφόρους πόλεις, ἐπεσκέφθη τοὺς Δελφοὺς, κικουρήσας δὲ καὶ ἐκεῖ ἀπῆλθεν εἰς Ἀθήνας, συνεπιφέρων μεθ' ἑαυτοῦ πενίαν ἄκραν καὶ φιλοδοξίαν ἄκραν· ἀλλὰ καὶ ῥαθυμίαν πολλὴν καὶ ἀμάθειαν.

Ἐν Ἀθήναις ἐπεσκέφθη τοὺς διαφόρους διδασκάλους, ἀλλ' ὑπερ πάντας ἐπροτίμησε τὸν Ἀντισθένην· οὐχὶ βεβαίως διότι ἐπέισθη περὶ τοῦ υἱοῦ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ, ἀλλὰ διότι ἐπέισθη ὅτι ταχέως ἠδύνατο νὰ γίνῃ κάτοχος τῆς ἀσώφου ἐκείνης σοφίας, ἧς τὸ θεμέλιον ἦν ὁ κτηνώδης βίος. Χρήματα δὲν εἶχε, παιδείαν δὲν εἶχεν, ἀναίδειαν ἀπέκτησε μεγίστην ἕνεκα τῶν διαφόρων αὐτοῦ κικουρήγημάτων, ἠδύνατο λοιπὸν νὰ ἀνακαλύψῃ καταλληλότερον διδάσκαλον τοῦ Ἀντισθένους; Ἄλλ' ἂν ὁ Ἀντισθένης διέστρεψε τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωκράτους, δὲν ἐξηυτέλισεν ὅμως αὐτὴν ἐπὶ τοσοῦτον ὅσον ὁ Διογένης. Καὶ διὰ τοῦτο ἴσως ὁ μὲν Ἀντισθένης ὑπὸ μόννης τῆς ἱστορίας τῆς φιλοσοφίας ἐστὶ γνωστὸς, τοῦ δὲ Διογένης τοῦ ὄνομα ἦτο καὶ εἶναι δημοτικώτατον. Ἡ ἀνθρωπότης ἀγαπᾷ τὸ παράδοξον καὶ θεοποιεῖ πολλάκις τὸ γελοῖον. Ὁ Διογένης παρέστη ποτὲ πλησίον ῥήτορος περὶ τῶν κοινῶν σπουδαίως ἀγορεύοντος· ἀλλ' ὁ ῥήτωρ οὐδένα πλὴν τοῦ Σινοπέως εἶχεν ἄλλον ἀκροατὴν· πολλοὶ ἤρχοντο καὶ παρήρχοντο χωρὶς νὰ προσέξωσι ποσῶς εἰς τὰς συμβουλὰς αὐτοῦ. Ὁ Διογένης τότε ἐσυμβούλευσε τὸν ῥήτορα ν' ἀρχίσῃ νὰ τερετίζῃ· ἀμέσως πλῆθος πολὺ συνήχθη περὶ τὸν τερετίζοντα καὶ οὐδέποτε ἴσως ἀκροατῆριον ῥήτορος ὑπῆρξε πολυανθρωπότερον. Ὁ Διογένης ἐσκώψε μὲν τότε τοὺς ἀνοήτους ἐκείνους οἵτινες ἄσμενοι προσήρχοντο πρὸς τὸν ἀνοητεύοντα, ὀλιγώρουν δὲ τὸν σπουδαιολογούντα· ἀλλ' ἡ τύχη αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὁμοία· διὰ τῆς

ἀσχημοσύνης αὐτοῦ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν τε συγχρόνων καὶ τῶν μεταγενεστέρων.

Ὁ Διογένης δὲν ἔχει σύστημα φιλοσοφικόν· οὐδὲ ἦτο δυνατόν νὰ ἔχη ἀφοῦ ἀπεσοράκιζε πᾶσαν θεωρίαν. Τὴν φήμην αὐτοῦ ἀπέκτησε διότι ἔζη ῥυπαρὸς καὶ ἀκάθαρτος φέρων πήραν καὶ βυκτηρίαν, κατοικῶν εἰς τὸν παρὰ τὸ Μητροῶν πῖθον, καὶ κατασπαρυσμένος τῶν ἄλλων. Καὶ αὐτὸς δ' ἴδιος εἶχε τὴν συναισθησιν τῆς ἰδίας ἀμαθείας δι' ἣν πολλοὶ τῶν συγχρόνων ἔφεγον αὐτόν· διότι ὅτε ποτὲ τῷ εἶπον—πῶς οὐδὲν εἰδῶς φιλοσοφεῖς; ἀπήντησε—καὶ ἂν προσποιῶμαι σοφίαν καὶ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἐστὶ. Διὰ τοῦτο ἐπρέσβευεν ὅτι ἡ μουσικὴ, ἡ γεωμετρία, ἡ φυσικὴ καὶ τὰ τοιαῦτα εἰσὶν ἄχρηστα καὶ οὐχὶ ἀναγκαῖα. Ἐὰν δὲ ἐκ τῶν τῆς δεκαεῖς διεσπαρμένων γνωμῶν καὶ ἀποφθεγμάτων αὐτοῦ θελήσωμεν νὰ κρίνωμεν τί ἐπὶ τέλους ἐπρέσβευεν ὁ παραδόξος αὐτὸς ἄνθρωπος, θέλωμεν ἰδεῖ ὅτι παρεδέχτο πᾶσαν πρὸ αὐτοῦ λεχθεῖσαν τερατολογίαν καὶ ἀνοησίαν, ἀποκρούων ἐν τούτοις πᾶν ἀληθῶς σοφὸν καὶ ὠφέλιμον.

Ἄλλ' ἂν ἐν ταῖς δοξασίαις αὐτοῦ ἦν ἀφύστατος, ἦν ὅμως εὐφυέστατος εἰς τὸ σκόπτειν καὶ τὸ δυνεῖδίζειν. Οὕτω τὴν μὲν Εὐκλείδου σχολὴν ἔλεγε χολήν· τὴν δὲ Πλάτωνος διατριβὴν κατατριβήν· τοὺς δὲ Διονυσιακοὺς μεγάλα θαύματα παροῖς· τοὺς δημαγωγοὺς ὄχλου διακόνους. Οὐδένα φιλόσοφον ἀνείχετο, πάντας ἐχλεύαζεν, ἀλλὰ πρὸ πάντων τὸν Πλάτωνα. Καὶ αὐτὸν τὸν Σωκράτην ἔλεγε μινόμενον. Ἄλλ' ἂν ὁ Σωκράτης ἔμαίνετο, τί ἔπασχε λοιπὸν Διογένης ὁ κῶν; Ἐλεγε δὲ ὅτι περὶ μὲν τοῦ παρορύττειν καὶ λακτίζειν ἀγωνίζονται οἱ ἄνθρωποι, περὶ δὲ καλοκαγαθίας οὐδεὶς. Ἐθαύμαζε τοὺς γραμματικούς, οἵτινες τὰ μὲν τοῦ Ὀδυσσεῶς κακὰ ἀνεζήτουν, ἠγρόνουν δὲ τὰ ἴδια· καὶ τοὺς μουσικοὺς, οἵτινες ἀρμόττουσι μὲν τὰς ἐν τῇ λύρᾳ χορδὰς, ἀνάρμοστα δ' ἔχουσι τὰ ἦθη· καὶ τοὺς μαθηματικούς, οἵτινες ἀποβλέπουσι μὲν πρὸς τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, τὰ δ' ἐν ποσὶ πράγματα παρορῶσι· καὶ τοὺς ῥήτορας, οἵτινες σπουδάζουσι μὲν τοὺς περὶ δικαίου λόγους, οὐδόλως δὲ ῥυθμίζουσι τὸν ἑαυτῶν βίον πρὸς τὸ δίκαιον· ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐθαύμαζε πῶς οἱ ἄνθρωποι ἐπαινοῦσι μὲν τοὺς δικαίους ὅτι εἰσὶν ἀνώτεροι τῶν χρημάτων, ζηλοῦσιν ὅμως τοὺς πολυχημάτων.

Λέγουσιν ὅτι Ἀλέξανδρος ὁ μέγας εἶπέ ποτε, ὅτι, ἐὰν δὲν ἦτο Ἀλέξανδρος, ἤθελε νὰ ἦναι Διογένης· τὸ πρᾶγμα φαίνεται ἀπίθανον· ψυχὴ γενναία καὶ μεγαλόφρων, ἦτο ἀδύνατον νὰ ζηλεύσῃ τὴν ποταπὴν δίκαιαν καὶ τὸν ἄμυσον καὶ ἀπειράκτων βίον τοῦ Διογένους· τίς οἶδε τίς ἐκ τῶν ὀπκιδῶν τοῦ Διογένους ἔπλασε τὸν μῦθον τοῦτον.

Ἐνίοτε αἱ ἀπκνήσεις αὐτοῦ ἦσαν ἐπὶ το-

σοῦτον ἀηδεῖς καὶ ὀχλικάι, ὥστε εἶναι ἄπορον τῇ ἀληθείᾳ πῶς ἠνείχετο αὐτὰς ὁ τῶν Ἀθηναίων λαός, ὁ εὐφυέστερος καὶ χαριέστερος καὶ ἐν τῇ ἐποχῇ ἔτι ἐκείνη λαός. Προσεκλήθη ποτὲ εἰς οἶκον πολυτελέστατον, ὁ δὲ οἰκοδεσπότης ἐκώλυεν αὐτὸν νὰ πύσῃ, ἐπειδὴ δ' ἔχρημψατο, εἰς τὴν ὄψιν τοῦ οἰκοδεσπότητος ἔπτυσεν, εἰπὼν ὅτι δὲν εὐρίσκει χειρόνα τόπον. Ἄλλοτε πάλιν ἤρχισε νὰ κρᾶζῃ,—Ἰὼ ἄνθρωποι! συνελθόντων δὲ καθίσκετο τῇ βυκτηρίᾳ εἰπὼν—ἀνθρώπους ἐκάλεσα καὶ οὐχὶ καθάρματα. Καὶ ὅμως τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον, ὅστις τοσάκις ἐξύβρισε τοὺς Ἀθηναίους, οἱ Ἀθηναῖοι ἠγάπων ἐπὶ τοσοῦτον, ὥς ὅτε μείρακιον ἔθραυσεν τὸν πῖθον αὐτοῦ, τοῦτο μὲν ἔδειραν ἀνηλεῶς, εἰς δὲ τὸν Διογένην παρέσχον ἄλλον.

Ἄλλ' ἰδίως διέπρεπεν ὁ Διογένης διὰ τὰ λογοπαίγνια αὐτοῦ, ὧν τινὰ εἰσὶ τῶν ἄριστα.

Πλέων ποτὲ εἰς Αἴγιναν συνελήφθη ὑπὸ πειρατῶν ὧν ἦρχε Σκίρπαλος, εἰς Κρήτην δὲ ἀπαχθεὶς ἐπωλεῖτο. Ὁ κῆρυξ ἠρώτησεν αὐτὸν τί γνωρίζει νὰ πράττῃ, ὁ δὲ Διογένης μετὰ θάρρους ἀπήντησε—νὰ ἄρχω ἀνθρώπων. Ὁ κῆρυξ ἐξέλαβεν αὐτὸν ὡς παράφρονα, ἐνῶ δὲ ἐπεκράτει σιγῇ, ἐφάνη ἐκεῖ πλησίον εὐπατρίδης Κορίνθιος Ξενιάδης καλούμενος, ἄπλοῦς καὶ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ὅστις περιεργάζετο ἀπλήττως τὴν παράδοξον τοῦ κυνικοῦ ὄψιν. Τοῦτο ἰδὼν ὁ Διογένης, εἶπε πρὸς τὸν κῆρυκα—εἰς τοῦτον πῶλει με, οὗτος ἔχει ἀνάγκην δεσπότη. Ὁ Ξενιάδης γελάσας ἠγόρασε τὸν φιλόσοφον καὶ ἀπαχγῶν εἰς Κόρινθον ἀνέθετο εἰς αὐτὸν τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ οἴκου καὶ τῶν τέκνων. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ Ξενιάδης δὲν ἦτο φίλος τῆς πολυτελείας, διότι ἐπὶ τοσοῦτον εὐχαριστήθη διὰ τὴν λιτὴν δίκαιαν ἣν εἰς τὸν οἶκον ὁ Διογένης εἰσήγαγε καὶ εἰς ἣν ἦσκει τοὺς παῖδας, ὥστε ἔλεγεν ὅτι ἀγαθὸς δαίμων εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ. Ἐν τούτοις οἱ ἐξ Ἀθηναίων γνώριμοι αὐτοῦ, μαθόντες τὴν ἀίχμαλωσίαν τοῦ ἀνδρός, ἠθέλησαν νὰ ἐξαγοράσωσιν αὐτόν· ἀλλ' ὁ Διογένης ἀπεκάλεσεν αὐτοὺς εὐθήεις, διότι, εἶπε, δὲν εἶναι οἱ λέοντες δοῦλοι τῶν τρεφόντων, ἀλλ' οἱ τρέφοντες δοῦλοι τῶν λέοντων. Ἄν θέλετε δὲ νὰ μάθητε πῶς ἀνέτρεψε τοὺς δυστυχεῖς παῖδας τοῦ Ξενιάδου, ἀρκεῖ ἡ περικοπὴ αὕτη τοῦ Λαερτίου· «Ἐν χρῶ κούρις τε καὶ ἀκαλλωπίστους εἰργάζετο καὶ ἀχίτωνας καὶ ἀνυποδῆτους καὶ σιωπηλοὺς, καθ' αὐτοὺς βλέποντας ἐν ταῖς ὁδοῖς.»

Ἀπέθανεν ὅπως καὶ ἐζῆσεν· ἠθέλησε νὰ συμμερισθῇ πολὺπον μετὰ κυνῶν οἵτινες ἐδηξάν τὸν τένοντα τοῦ ποδὸς αὐτοῦ, ἐξ οὗ ἐτελεύτησε ζήσας ἐννενηκόντα ἔτη. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων ἄτινα ἀριθμεῖ ὁ Λαέρτιος οὐδὲν κατὰ πᾶσαν πιθανότητᾴ ἀνήκει εἰς αὐτόν. Διότι δὲν φαίνεται ἄνθρωπος δυνάμενος νὰ συγγράψῃ· ἄλλως δὲ καὶ οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν ὅτι δὲν ἀνῆκον εἰς τὸν

Διογένην τ' ἀποδιδόμενα εἰς αὐτὸν βιβλία. Λέγεται δὲ ὅτι καὶ πάλιν περὶ τὸ πτώμα αὐτοῦ ἐγένετο τίνες θάψουσιν αὐτόν. Ἐτάφη ἐν Κορίνθῳ παρὰ τὴν πύλιν τὴν πρὸς τὸν Ἰσθμόν. Ἔθεσαν ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ κίονα καὶ ἐπ' αὐτοῦ κῦνα ἐκ Παρίου μαρμάρου. Ὑστερον καὶ οἱ συμπολίται αὐτοῦ ἐτίμησαν τὸν ἄνδρα διὰ χαλκῶν εἰκόνων.

Αἱ μὲν χαλκῆ ἐκείναι εἰκόνες καὶ τὸ ἀγαλμα δὲν ὑπάρχουσι πλέον, τὸ δὲ ὄνομα αὐτοῦ σώζεται ὅπως μαρτυρεῖ ὅτι ἀπαντῶνται ἄνθρωποι, οἵτινες, καίτοι ἀνάξιοι τῆς ὑστεροφημίας, κλέπτουσι τὴν ἀθανασίαν, ἐνῶ οὐδόλως ὠφέλησαν τὴν ἀνθρωπότητα. Ἄγνοοῦμεν οἱ πλείστοι τὸ ὄνομα τοῦ ἀνακαλύψαντος τὴν Δαμακλίδα, δι' αὐτῆς ὑπὲρ πάντα ἄλλον εὐεργετήσαντος τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ὅμως οὐδεὶς ἄγνοεῖ Διογένην τὸν κῦνα.¹

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πόθεν ὀνομάσθησαν οἱ Φαναριῶται.

Ὁ Γύλλιος λέγει, ὅτι ἡ γνωστὴ συνοικία τῆς Κωνσταντινουπόλεως *Φανάριον* (ἐν ἧ ἔδρευον τότε οἱ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ὁ ἀνώτερος κληρὸς), ὀνομάσθη οὕτω, διότι τὸ περικλειὸν αὐτὴν δεύτερον τεῖχος ἐκτίσθη ἐν μιᾷ νυκτὶ ὑπὸ φανοῖς, ἐπικειμένης τῆς πολιορκίας· ἄλλοι δὲ συγγραφεῖς διατείνονται ὅτι ὀνομάσθη οὕτω, διότι ἐπὶ τοῦ παρακειμένου ἀκρωτηρίου θά ὑψούτο φανὸς τὸ πάλαι πρὸς ὀδηγίαν τῶν πλοίων διὰ τὰς παρὰ τὸ Πετρίον ὑφάλους πέτρας. Ἐν τῇ συνοικίᾳ ταύτῃ συνωκίσθησαν, ἀπ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν πρώτων μετὰ τὴν ἄλωσιν χρόνων, οἱ λογιώτεροι καὶ ἐπισημότεροι Ἕλληνες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὀνομασθέντες *Φαναριῶται*.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

¹ Ἀποφθέγματα Μικντσού.

[Ἡ γλώσσα τῶν Μικντσού (ἐν τῇ κεντρικῇ Ἀσίᾳ) εἶναι συγγενὴς τῇ κινεζικῇ.]

Ὁ σοφὸς ἐρωτᾷ ἑαυτόν· ὁ μωρὸς ἐρωτᾷ τοὺς ἄλλους.

*

Ἦν ἄφ' ἐνὸς ὁ ἀροτριῶν τὴν γῆν θοῦς δὲν ἔχη χρότον ἐπαρκῆς διὰ τὴν τροφήν του, ἄφ' ἑτέρου ὁ ποντικὸς ἐν τῇ σιταποθήκῃ ἔχει μεγίστην περίσσειαν τροφῆς.

*

Ἀπὸ δλόκληρον στρατεύμα εἶναι δυνατὸν ν' ἀφαιρεθῇ διὰ τῆς βίας ὁ στρατηγός, ἀλλ' ἀδύνατον εἶναι ἀπὸ ἄνθρωπον, καὶ μόνος ἂν ᾔηται οὗτος, ν' ἀφαιρέσῃ τις διὰ τῆς βίας μίαν ἰδέαν του.

*

¹ Ἐστία, ἐν μέρει τοῦ Δ. Παπαρρηγοπούλου.

Ἐπάρχει που πτωχός, οὗ ὁ χαρακτήρ νὰ ᾔηται ἐντελῶς ἀπηλλαγμένους ταπεινότητος, πλούσιος, ἐντελῶς ἀπηλλαγμένους ἀλαζονείας;

Ὁ ἄνθρωπος δὲν φθάνει εἰς ἡλικίαν ἑκατὸν ἐτῶν, ἀλλ' ἀποθνήσκων φέρει μεθ' ἑαυτοῦ συμφορὰς χιλίων ἐτῶν.

Η.*

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΒΟΤΣΑΡΗ

Ὁ ἐν Λιθόρνη συνδρομητῆς ἡμῶν κ. Γ. Π. κέκτηται ἀξιόλογον συλλογὴν αὐτογράφων, ἀφορώντων τὴν ἱστορίαν τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγώνος μας, ἐν οἷς καὶ ἐπιστολάς τῶν κορυφαίων πρωταγωνιστῶν, καὶ δλόκληρον τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ Ὀδυσσεῦς Ἀνδρούτσου. Ἐκ τῆς συλλογῆς ταύτης ἀπέστειλεν ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν τὴν ἐπομένην τοῦ Μάρκου Βότσαρη ἐπιστολήν, τῆς ὁποίας εὐλαβείας ἄξιον ἐκρίναμεν τὸ ἀνορθόγραφον.

Σ. τ. Δ.

Κιρ γιόργι

Εἰξέρις ὁποῦ ἔχο καλάμπαλίκι πολεὶ καὶ ναμοῦ δῆνις τιν κάθε εἰμέρα ἀπὸ τέσσερες μποτιλίε; κρσσεὶ καὶ μιτι οκά ρίξι καὶ μένο

1822

αδελφόςσου

Ἰουλίου 2

ΜΑΡΚΟ

Πέττα

ΜΠΟΤΖΑΡΙΣ.

[Αἱ μὲν φάλακτα οἷνου αἰνίσσονται βαρέλια πυρίτιδος, ἡ δὲ ὀκά ρίξι, καντάριου μολὺδου.]

ΑΙΣΙΟΣ ΟΙΩΝΟΣ

Ἡ ἄνοδος τοῦ Κανάρη εἰς τὸν πολιτικὸν ὄριζοντα τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὰς παρούσας μάλιστα περιστάσεις τῆς Ἀνατολῆς, ἐνῶ ποιητῆς τις τῆς Γαλλίας ἐκ τῶν ἐνδοξοτέρων ἔγραψεν ὅτι

«L'oubli s'enracine et séjourne en lui»,

ἔθεωρήθη αἰσιος οἰωνός ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἡμῶν. Περὶ τοῦτου δὲ ὁμιλοῦσι σήμερον μετὰ χαρᾶς οἱ κατὰ τὴν δυτικὴν Εὐρώπην φιλέλληνες, καὶ τις ἀπέστειλεν ἐκεῖθεν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς *Ἐστίας* σπάνιον φυλλάδιον, ἐκδοθὲν ἐν καιρῷ τοῦ ἀγώνος ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά,¹ ἅμα δὲ περιέχον μετὰ διθυράμβου καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἥρωος. Καὶ τίς ποιητῆς τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐποχῆς δὲν ἔσπευσε νὰ περιβάλῃ τὸ ἴδιον κλέος διὰ τοῦ κλέους ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐπεκάλεσαν *ἡμίθεον*; Ὁ Βερανζῆ, ὁ Λαμαρτίν, ὁ Δελαβίν, ὁ Μπαύρων, ὁ Λεβρουῖν, ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ καὶ πλείστοι ἄλλοι ἀνύμνησαν ἐνθουσιωδῶς τὸν ἥρωα.

«Οὐδενὸς τῶν μεγάλων ἀγωνιστῶν τὸ ὄνομα, ἔγραψε πρό τιων ἐτῶν ὁ κ. Ν. Δραγούμης, διεδοθήθη τοσοῦτον διὰ τὸ εἶδος τῶν ἀνδραγαθημάτων ὅσον τὸ τοῦ Κανάρη. Οἱ ποιηταὶ ἀνύμνησαν διὰ διθυράμβων τὸν ἐνδοξον πυρπολητὴν, οἱ μουσουργοὶ ἔψαλον τοὺς θριάμβους

¹ Canaris. Dithyrambe par Alex. Dumas. Au profit des Grecs. Paris, 1826, 16ος, σπ. 10.